

mindre bemidlede Befolkning, er godt. Derfor er jeg som sagt vis paa, at det Formaal, som Lovforslaget retter sine Bestræbelser paa, vil vinde Bifald heroppe. Mere tvivlsomt kan det efter min Opfattelse være, om de Midler, her foreslaas, ere de ubetinget rette. Jeg synes, at i vor Tid, som er saa rig paa Kreditmidler for Folk, der ville foretage sig noget fornuftigt i denne Retning, behøver man ikke at ty til Statens Hjælp. Men jeg erkender paa den anden Side, at det, at man kan faa et Statslaan til 3 pCt., er et Middel til Opnaelse af det Formaal, jeg har anbefalet. Naar jeg tror, at det høje Ting vil være tilbøjelig til at slutte sig til Sagen, saa er det i Henhold til de anførte Betragtninger og — jeg skal tilføje — i Henhold til den Opfattelse, der saa tydelig er udtalt af den højtærede Minister af de deri indsatte betryggende Bestemmelser, som jeg synes gør Lovforslaget antageligt for Tinget. Jeg betoner i denne Henseende for det første, at for at Statslaan kan gives til det paagældende Foretagende, skal der være passende Sikkerhed for Laanet. Det maa jo anses for nødvendigt. Endvidere er det overladt til Finansministerens Skøn, om der er Sikkerhed til Stede, og om Laanet skal gives. Ogsaa det, synes jeg, er en Garanti, som maa fordres, naar Statsmidler skulle anbringes paa den Maade. — Jeg fremhæver endvidere, hvad den ærede Minister ogsaa har berørt for os, den Vægt, Ministeren vil lægge paa, hvorledes Kommunerne ville stille sig til Sagen, om de enten ville give en reel Medvirkning til Foretagendet, eller om der i alt Fald vil fremkomme saadanne Udtalelser fra dem om dette, at der for Staten kan være Anledning til at tilstaa Laan deri. — Endelig lægger jeg Vægt paa den Begrænsning, her er opstillet for Laanene, nemlig af 2 Millioner, saavel i § 1 som i § 2. Jeg er fuldt paa det rene med, at naar § 1 siger „det samlede Beløb af det Laan, som Finansministeren saaledes kan tilstaa, maa ikke overstige 2 Mill. Kr.“, saa maa der ved forstaas det samlede Beløb af „de“ Laan osv. Saaledes stod der i den gamle Lov, og det er vist tilfældigt, at der her staar „det“.

Med disse Bemærkninger og i Henhold til det saaledes foreslaaede vil jeg for mit Vedkommende anbefale det høje Ting at slutte sig til Forslaget. Jeg kan end ikke se, at der er Grund til at gøre det til Genstand for nærmere Prøvelse i et Udvalg, dog det skal jeg ganske henstille til

Forsamlingen, om den maatte ønske et Udvalg. — Hertil skal jeg indskrænke mig. Jeg skal ikke tage den Debat op, som den sidste ærede Talers Bemærkninger kunde give Anledning til, og som ligger noget uden for dette Forslag, saaledes staar det i alt Fald for mig. Han skildrede de uhyggelige Boligforhold her i Kjøbenhavn. Han skildrede den stigende Leje for de ubemidlede Boliger, Vanskeligheden ved at faa Plads til Familier med en stor Børneflokk. Alt det kan jeg tale om lige saa varmt som han, jeg kender lige saa godt disse Forhold med de saare ulykkelige Boliger, jeg kender dem meget godt af personlig Erfaring, jeg ved ogsaa, at Huslejen stiger for Folk. Jeg maa maaske der indskyde den Bemærkning, at det ærede Medlem brugte den mærkelige Vending, at han talte om den private Beskatning af Fattigfolk. Man kan beklage dette Forhold; men det er mig umuligt at se, hvorledes det kan kaldes en Skat, at Husværterne sige til en Mand: du skal betale det og det. Jeg ved ogsaa, at det er vanskeligt at faa Boliger til Familier med mange Børn. Men jeg finder ikke Anledning til at omtale det for denne høje Forsamling, hvis jeg ikke samtidig kunde sige: det og det er Midlet til at afværge det. Kunde det ærede Medlem gøre det, er jeg sikker paa, at alle her ville lytte til ham. Jeg kan forsikre om, at Kjøbenhavns Kommune alvorlig har beskæftiget sig med at finde en Løsning af dette store Spørgsmaal. Vi have endnu ikke kunnet finde nogen, thi det drejer sig jo om store Kapitaler og Midler. Den Sags Løsning er ikke let, den er svær. Det ærede Medlem udtalte i sit Foredrag en Bemærkning, som jeg hørte med Glæde, nemlig at han haabede, at den nuværende Kommunalbestyrelse maatte kunne magte den Opgave, som den gamle ikke har kunnet magte. Jeg sad i den gamle, det ærede Medlem sidder i den ny, gid han maa have Lykken med sig i sine Bestræbelser.

Formanden: Jeg skal i Anledning af en Udtalelse af det ærede Medlem bemærke, at den højtærede Finansminister har gjort mig opmærksom paa, at der i § 1, 2det Stykke, er indløbet en Trykfejl, idet der staar „det Laan“, det skal være „de Laan“, og det vil blive rettet.

Da ikke flere begærede Ordet, sluttedes Forhandlingen.